

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιόπουτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθῆναι, 4 Νοεμβρίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 49

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ὁ Ἰωσήφ ἦταν γεμάτος χαρά. Ἡ μητέρα του θριάμβευε καὶ ἡ Ἐμπο-
φία, ὅποτε πήγαινε στὴ μητέρα τοῦ
γιατροῦ, κοίταζε μὲ προσοχὴ τὰ ἐπι-
πλα τῆς γιὰ νὰ ἀγοράσῃ
ὅμοια ὅταν θὰ ἔοφλυσε
τὸ χρέος στὸν τοκο-
γλύφο.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ὁ
ἐρημωμένος πατρικὸς
μύλος σκεπαζόταν σιγά-
σιγά μὲ ἀγριόχορτα καὶ
ἔμοιαζε σὰν γέρο ὑπη-
ρέτη πού τὸν ἔχουν πε-
ριφρονήσει καὶ πού μὲ
τὴν ἀθλία ὄψη του μαρ-
τυρεῖ γιὰ τὴν ἀχαρι-
στία τῶν ἀφεντικῶν του
καὶ φαινόταν σὰν νὰ ἔ-
λεγε μέσα του: «Καὶ
ὅμως, ἐγὼ δούλεψα γι'
αὐτοὺς ὅλη μου τὴ
ζωή!» Ἡ κυρὰ Ἀ-
ναστασία ἤθελε νὰ
τὸν πουλήσουν ἀμέσως
γιατὶ τοὺς ἦταν πιά ἄ-
χρηστος, μὰ ὁ μόνος ἀ-
γοραστὴς πού παρου-
σιάστηκε ἦταν ὁ το-
κογλύφος πού δὲν προ-
σέφερε οὔτε τὰ μισὰ
ἀπ' ὅσα ἀξίζε τὸ οἰκό-
πεδο. Τοῦτο δὲν συνέ-
φερε στὸν Ἰωσήφ πού
λογάριαζε νὰ ἔοφλῃσῃ
τὸ χρέος του μὲ τὰ
chrήματα πού θὰ ἔπαιρ-
νε πουλώνοντας τὸ μύλο.

Ὁ μικρὸς Πέτρος ἀ-
γαποῦσε πολὺ τὸν πα-
λὶό μύλο, τώρα μάλιστα
πού ὁ τροχὸς του δὲν
γύριζε πιά καὶ τὸν ἄ-

φηναν νὰ πηγαίνει κοντὰ καὶ συχνὰ
παρακαλοῦσε τὴ Μαριὰ νὰ τὸν
πηγαίνει ἐκεῖ. Μιὰ μέρα πού ὅλο τὸ
πρωῖνὸ εἶχε καθήσει φρόνιμος, τὸν
ἔφερε ἡ Μαριὰ στὸν παλιό μύλο νὰ

ψαρέψῃ ἀπ' αὐτὰ τὰ ὠραῖα ψαράκια
τοῦ ποταμοῦ (δὲν εἶχε ὡς τώρα κα-
ταφέρει νὰ πιάσῃ κανένα, μὰ πάντα
εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι στὸ τέλος θὰ
τσάκωνε ἕνα) κι' ἐκεῖ πού κοίταζε
τὸ ποτάμι φώναξε μ' ἔκπληξη:

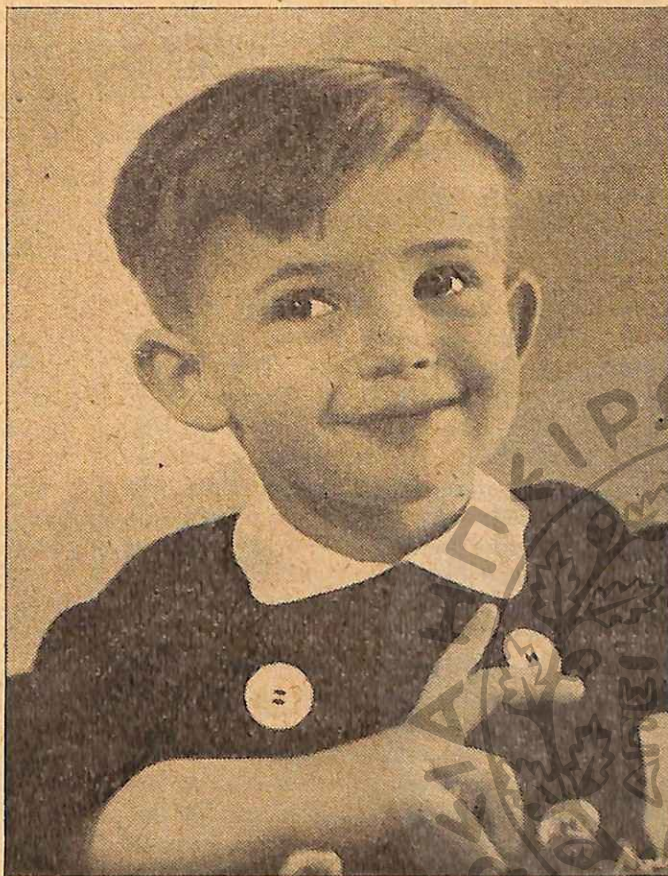
—ὦ, θεῖα Μαριὰ, γιὰ κοίταξε
πόσο νερὸ ἔχει τὸ ποτάμι σήμε-
ρα! Ποιὸς τὸ ἔρριξε τόσο πολὺ νερὸ;

Ἡ Μαριὰ ἀπόρησε
κι' αὐτὴ. Ἦξερε πῶς
τὸ ποτάμι εἶχε πάντα
λίγο νερὸ πού ἔτρεχε
ἡσυχα ἀνάμεσα στὶς δυὸ
ἀρκετὰ ψηλὰ ὄχθες του
καὶ τώρα ἔδλεπε πῶς
τὸ νερὸ εἶχε ἀνεβεῖ ὡς
ἐπάνω.

—Καὶ τί θολὸ πού
εἶναι τὸ νερὸ, εἶπε πάλι
ὁ Πετράκης. Οὔτε
τὰ ψαράκια φαίνονται
πιά, οὔτε τὰ χαλικάκια.
Μιὰ ἀηδία εἶναι. Γιατὶ
εἶναι ἔτσι, θεῖα Μαριὰ;

Ἡ Μαριὰ δὲν ἤξερε
νὰ πῇ τὸ γιατί. Πρῶτη
φορὰ ἔδλεπε κι' αὐτὴ
ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Τὸ
ποταμάκι πλημμύριζε
κάθε χρόνο τὴν ἀνοιξή
πού ἔλυωναν τὰ χιόνια
καὶ τὸ νερὸ ἀνέβαινε
πότε περισσότερο καὶ
πότε λιγότερο ἀνάλογα
μὲ τὰ χιόνια πού εἶχαν
πέσει: τὸ χειμῶνα καὶ
μὲ τὴ ζέστη πού εἶχε
πιάσει, μὰ καὶ οἱ μεγα-
λύτερες πλημμύρες ἀπ'
ὅσες θυμόταν δὲν ἔ-
μοιαζαν σὲ ὅ,τι ἔδλεπε
τούτῃ τῇ στιγμῇ μπρο-
στὰ τῆς. Καὶ τότε ἤρ-
θε στὸ μυαλό τῆς μιὰ
ἱστορία γιὰ τὸ μεγάλο
ποτάμι, πού τοῦτο τὸ
μικρὸ ποτάμι τοῦ μύλου

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἀκου τὸ ραδιόφωνο πού παίζει τὸ ἀγαπημένο μου
τραγουδάκι: Λαλαλά!

ήταν παρακλάδι του· είχε δηλαδή ακούσει άλλοτε ότι πριν από τριάντα χρόνια είχε πλημμυρίσει εκείνο το μεγάλο ποτάμι και προξένησε φρικτές καταστροφές. Τὴν κυρίευσε μεγάλη ἀνησυχία καὶ ἀποφάσισε νὰ πάη στὸ νέο μύλο νὰ ἰδῇ τί γινόταν ἐκεῖ. Μὰ ὁ νέος μύλος ἔπεφτε κάπως μακριά, στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ χωριοῦ καὶ ὁ Πετράκης περπατοῦσε πολὺ ἀργά, ὥστε ἂν τὸν ἔπαιρνε μαζί της δὲν θὰ πρόφθαινε νὰ γυρίσῃ ἀρκετὰ γρήγορα γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ βραδυὸ φαγητὸ τοῦ ἀγροφύλακα. Πῆρε λοιπὸν τὸ παιδί ἀπὸ τὸ χέρι καὶ εἶπε:

— Ἐλα, Πετράκη μου, πάμε νὰ φύγουμε. Βλέπεις πῶς εἶναι ἀδύνατο νὰ φαρέψῃς σήμερα, τὸ νερὸ εἶναι πολὺ θοδὸ καὶ τὰ ψάρια δὲν φαίνονται. Πάμε νὰ παίξῃς μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ πεταλωτῆ.

Ὁ Πετράκης τὴν ἄκουσε πρόθυμα, γιατί τοῦ ἄρεσε πολὺ νὰ χτυπᾷ μ' ἓνα μικρὸ σφυράκι ἓνα κομμάτι σίδερο ἐπάνω στ' ἄμῶνι καὶ γι' αὐτὸ πάντοτε πήγαινε μ' εὐχαρίστηση στοῦ πεταλωτῆ.

Γιὰ ἀτυχία τους ὁμως ἡ κυρὰ Χρίσταινα εἶχε φύγει ὅταν ἔφθασαν καὶ ἡ Μαριά ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ ἐκεῖ, προσέχοντας τὰ παιδιὰ. Ὅταν γύρισε πίσω ἡ κυρὰ Χρίσταινα ἦταν πιά ἀρκετὰ προχωρημένη ἡ ὥρα καὶ ἡ Μαριά ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸ φαγητὸ κι' ἔτσι δὲν μπόρεσε νὰ πάη στὸν καινούργιο μύλο.

Ὅταν ἔφτασε ὁ κυρ-Πέτρος στὸ σπίτι ἡ Μαριά τοῦ εἶπε τίς ἀνησυχίες της.

— Δὲν ἔρχομαι ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, εἶπε ἐκεῖνος, ἀλλὰ μοῦ φάνηκε πῶς πέρα στὸ βουνὸ ὁ καταρράκτης βούιζε σήμερα περισσότερο· τὸν ἀκουγα ὅπως τότε πού ἤμουν νέος πού ἡ ἀκοή μου δὲν ἦταν βαρειά ὅπως τώρα. Ἄς φάμε γρήγορα, κόρη μου. Θὰ παρακαλέσουμε τὴ κυρὰ Χρίσταινα νὰ προσέχῃ τὸ παιδί ὅσο νὰ πάμε ἐμεῖς νὰ ἰδοῦμε. Ὡστόσο δὲν ὑπάρχει φόβος. Εἰκοσιεφτά χρόνια τώρα εἰμαι ἀγροφύλακας στὸ Πανωχώρι καὶ ποτὲ τὸ ποτάμι δὲν ἔκανε ζημιές.

Ὅπως δὴ ποτε μῆλο πού ἔλεγε πῶς δὲν εἶναι φόβος, ὁ κυρ-Πέτρος ἔτρωγε μὲ μεγάλη βία τὸ φαγητὸ του γιὰ νὰ τελειώσῃ γρήγορα καὶ σὲ λίγο σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ εἶπε στὴ Μαριά:

— Θὰ πάω ν' ἀφήσω τὸ παιδί στὴν κυρὰ Χρίσταινα καὶ θὰ τραβήξω ἐμπρός. Ἐσὺ περπατᾷς γρηγορώτερα ἀπὸ μένα καὶ μὲ φθάνης.

Εἶχε τραβήξῃ τὸ μάνταλο τῆς πόρτας, μὰ πρὶν προφτάσῃ νὰ τὴν

ἀνοίξῃ γιὰ νὰ βγῇ, κάποιος ἄλλος πού ἔρχόταν ἀπὲξω τὴν ἔσπρωξε μὲ φόρα καὶ ὁ Πάνος, ὁ ὑπηρέτης τοῦ μύλου, μπήκε μέσα κατακίτρινος. Τὰ ρούχα του ἔτταζαν καὶ τὰ μαλλιά τοῦ κεφαλιοῦ του ἦταν κολλημένα στὸ μέτωπό του.

— Ἀχ, κύρ-Πέτρο μου, φώναξε, τί συφορά! Πάει ὁ μύλος. . . τὸν πήρε τὸ ποτάμι. . . ὁ ἀφέντης χτύπησε, τὸν φέρνουν πληγωμένον. Ἡ κυρὰ Ἀναστάσινα εἶναι σὰν τρελλή. . . ἄχ αὐτὰ τὰ ποτάμια δὲν εἶναι νὰ τὰ ἐμπιστεύεται κανεὶς. Τὸ νερὸ μπήκε τόσο γρήγορα πού μόλις προφτάσαμε νὰ γλυτώσουμε. . . ὅλοι γίναμε μούσκεμα. Ἐτρεξα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω καὶ θὰ γυρίσω πάλι νὰ κοιτάξουμε νὰ σώσουμε ὅ,τι μπόρουμε.

Ὁ κυρ-Πέτρος εἶχε γίνῃ ἄσπρος ἀπὸ τὴν ταραχή του. Ἐτρεμε σύγκορμος καὶ ἔλεγε μὲ φωνὴ πού μόλις ἀκουγόταν: «Ἀχ, Θεέ μου, Θεέ μου, πᾶει μικρὴ, χαθήκαμε!»

Καὶ ἡ Μαριά ἦταν κατάχλωμη ἀλλὰ δὲν ἔτρεμε. Γέμισε ἓνα ποτήρι καὶ τὸ πρόσφερε στὸν κυρ-Πέτρο λέγοντας:

— Πίετε αὐτὸ, πατέρα, θὰ σᾶς κάνῃ καλὸ. Ἐχετε ἀνάγκη ἀπὸ θάρρος, τώρα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ. Πηγαίνετε τὸ παιδί ὡς τῆς κυρὰ-Χρίσταινας καὶ προχωρήστε νὰ συναντήσετε τὴν Ἐμορφία. Θὰ τῆς κάνῃ καλὸ νὰ σᾶς δῇ. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ νὰ ἐτοιμάσω ρούχα καὶ σκεπάσματα. Ἀ, ἀλήθεια! Στείλε τὸ μεγάλο παιδί τῆς κυρὰ Χρήσταινας νὰ φωνάξῃ τὸ γιατρό. Ἀκούσατε πού μᾶς εἶπε ὁ Πάνος, πῶς ὁ Ἰωσήφ εἶναι πληγωμένος;

Ὁ κυρ-Πέτρος ὑπάκουσε σὰν παιδί. Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου συνάντησε τὴ θλιβερὰ συνοδεία. Τὸν Ἰωσήφ τὸν κουβαλούσαν σὲ φορεῖο μὲ τὸ κεφάλι δεμένο καὶ τὰ μάτια κλειστά, σχεδὸν ἀναίσθητο. Τόσο ξαφνικά εἶχε ξεσπάσει ἡ πλημμύρα, ὥστε ὅλα τὰ κτίρια πού ἦταν κοντὰ στὸ μεγάλο ποτάμι παρασύρθηκαν ἀπὸ τὸ φοβερὸ ρεῦμα καὶ τὰ συντρίμματά τους κατακυλῶντας μαζί μὲ τὰ ἀφρισμένα κύματα ἤρθαν κι' ἔπεσαν σὰν βόμβες ἐπάνω στὸ μύλο τοῦ δυστυχισμένου Ἰωσήφ καὶ ἀκριβῶς ἐπάνω στὸ μόνο τοῖχο τοῦ παλιοῦ μύλου πού δὲν εἶχε γκρεμιστῇ. Δὲν μπόρεσε ν' ἀνθῆξῃ πολὺ καὶ πέφτοντας παρέσυρε ὅλο τὸ κτίριο. Ὁ Ἰωσήφ προσπάθησε νὰ σώσῃ τίποτε ἀπὸ τὰ ἐπιπλά του, μὰ χτυπήθηκε στὸ κεφάλι ἀπὸ μιὰ κασσέλα πού τὴν εἶχε πάρει τὸ ρεῦμα κι' ἔπεσε ἀναίσθητος μέσα στὸ νερὸ. Μὲ κόπο καὶ κινδύνους τὸν ἔσωσαν ἀπὸ τὸ

πνίξιμο, μὰ ἔχει σπάσει τὸ πόδι του καὶ τὸ χέρι του κι' ἔχει καὶ μιὰ μεγάλη πληγὴ στὸ κεφάλι του. Ἡ Ἐμορφία ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα καὶ μόλις εἶδε τὸν πατέρα της, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του μὲ σπαρακτικές φωνές. Ἡ κυρὰ Ἀναστάσινα περπατοῦσε κοντὰ στὸ φορεῖο τοῦ γιοῦ της ἀλύγιστη σὰν ἀγαλμα καὶ μονολογοῦσε σιγανὰ μὲ σφιγμένα δόντια: «Τέτοιο μύλο νὰ χάσουμε! Ἀχ, τέτοιο ὥραιο μύλο!»

Ἐπιτέλους ἔφτασαν στὸ σπίτι. Ἡ Μαριά εἶχε ἐτοιμάσει κιόλας κρεβάτι γιὰ τὸν πληγωμένον, στεγνὰ φορέματα γιὰ τίς δυὸ γυναῖκες καὶ ἀπὸ μιὰ γυναῖκα πού εἶχε μικρὰ παιδιὰ εἶχε δανεισθῇ ρουχαλῶνα γιὰ τὰ δυὸ μικρά. Πῆρε τὴν Ἐμορφία, τὴν ἄλλαξε, τὴν ἔντυσε μὲ στεγνὰ ρούχα καὶ τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβῃ πῶς τὰ κλάμματα δὲν ὠφελοῦν σὲ τίποτε. Ἀφῆσε ὕστερα τὴ δυστυχισμένη μωλοῦ σὲ δυὸ καλὲς γειτόνισσες νὰ τὴ φροντίζουν κι' ἐκείνην κι' ἔφερε τὴν Ἐμορφία κοντὰ στὸν ἄντρα της. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφθασε καὶ ὁ γιατρός καὶ ἡ Μαριά στάθηκε κοντὰ του νὰ τὸν βοηθήσῃ, πνίγοντας τὸν πόνο της καὶ προσπαθώντας νὰ συγκρατήσῃ ὅλη της τὴν ψυχραιμία καὶ τὸ θάρρος της.

(Ἀκολουθεῖ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΒΟΛΙ...

Στὸ περβόλι, τραλαλά,
Τρέχουμε σὰν τὰ ζαγάρια,
Καὶ τὸ γέλιο μας κυλά,
Πάν' στὰ πράσινα χορτάρια,

Καλημέρα, τραλαλό,
Λέμε στ' ἄνθινα βελούδα,
Σὲ τριαντάφυλλο ἀπαλό
Καὶ στὴν ἄσπρη πεταλούδα.

Στὸ σκουλήκι, — πῶ, πῶ, πῶ, —
Δὲν τοῦ λέμε καλημέρα,
— Σκούληκα δὲν σ' ἀγαπῶ
Ἀντὶ τράβα παραπέρα...

Ὁ σαλιγκάρος βαθεῖά
Κρύβει τὰ δυὸ κέρατά του.
Μυρμηγκιῶν σωστὴ ὁρμαδιὰ
Βγαίνει ἀπὸ τὴν τρύπα κάτου.

Μιὰ ψαλίδα! . . Πά, πά, πά,
Καὶ μᾶς πιάνει μιὰ τρεμουλά!
Μὰ ἡ μανούλα τὴ χτυπᾷ
Στὰ γερά μὲ τὴν παντούφλα...

— Τοῖου, τοῖου τοῖ... ἓνα τόσο δά
Σπουργιτάκι ἀπὸ τὸν κλῶνο
Μπρὸς στὰ πόδια μου πηδᾷ,
Σκύβω—μὰ δὲν τὸ τσακώνω!

Στὸ περβόλι, τραλαλά,
ἔχουν ὅλα τόση γλύκα!
Καὶ μιὰ μέρα τὴ χαρὰ
Μέσα κεῖ κρυμμένη βεῖγια. . .

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΑΚΙΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Ἦρθαν ὅπως κάθε χρόνο τὴν ἴδια ἐποχὴ καὶ γέμισαν τὴ γειτονιά μὲ τίς φωνίτσες τους, τὰ κελαϊδήματά τους, τὴ χαρωπὴ τους φλυαρία, τὴ βοὴ τους. Πλημμύρισε ζωὴ ὁ δρόμος, μιὰ ἀνοιξιὰτικὴ πνοὴ ξεχύθηκε ἓνα γύρω, κεφάλια πρόβαλαν ἀπ' τὰ παράθυρα: Τί εἶναι; τί εἶναι;

— Εἶναι τὰ χελιδονάκια τοῦ χειμῶνα, τὰ παιδιὰ πού πάνε στὸ σχολεῖο. Ὅπως κι' ἐκεῖνα, ἔτσι κι' αὐτά, εἶναι ντυμένα στὰ ὀλόμαυρα, μ' ἓνα ἄσπρο λεκὲ μονάχα· ὅπως κι' ἐκεῖνα, ἔτσι κι' αὐτὰ εἶναι ξένοιαστα, τιτιβίζουν πρόσχαρα στὸ φωτεινὸ πρῶνόν, μαζεύονται, στέκονται σὲ μιὰ μεριά κι' ὕστερα δίνουν ἓνα φτερούγισμα ξαφνικὸ καὶ χάνονται.

Κι' ὅπως κάθε ἀνοιξὴ περιμένω ἀνυπόμονα νὰ ξαναῖδῶ τὰ χελιδόνια πού ἔχουν στημένη τὴ φωλιά τους στὸ διπλανὸ μπαλκόνι, ἔτσι κάθε φθινόπωρο περιμένω νὰ ἰδῶ πάλι τὰ παιδιὰ πού ἔχουν τὸ τακτικὸ τους πέρασμα γιὰ τὸ σχολεῖο μπροστὰ ἀπ' τὸ σπίτι μου. Καὶ κάθε χρόνο δυσκολεύομαι νὰ τὰ γνωρίσω. Εἶναι τὰ ἴδια παιδιὰ καὶ ὁμως εἶναι ἄλλα. Τὸ καλοκαίρι πού πέρχεται τοὺς ἀφῆσε τὸ χρυσάφι του στὸ πρόσωπό τους, μὰ ὁ νέος χρόνος πού τὰ βαρύνει παραπάνω, ἔβαλε στὴν ὄψιν τους μιὰ νέα σφραγίδα. Ἡ περσυνὴ μπεμπέκα μὲ τὰ ξανθὰ σγουρά καὶ τὰ παχουλά γαμπάκια, ἔχει γίνῃ φέτος ἓνα φρόνιμο κοριτσάκι μὲ σφιχτὲς πλεξίδες καὶ κλειστὴ ποδιά. Τὸ περσυνὸ ἀγόρι μὲ τὸ ξεκλείδωτο κορμί καὶ τ' ἀτίθασσα μαλλιά, εἶναι φέτος ἓνας ὠραῖος ἔφηβος μὲ καλοδεμένο σῶμα καὶ σοβαρὴ ματιά. Τὸ βῆμα τους ἀλλάζει, ἡ φωνὴ τους ἀλλάζει, κι' οἱ ὀμιλίες τους εἶναι κι' αὐτὲς ἀλλοιώτικες.

Καταλαβαίνω ἀπὸ τὴν ὄψιν τους ἐκεῖνα πού περνοῦν γιὰ τελευταία πιά χρονιά τὸ γνῶριμο αὐτὸν δρόμο. Τὸ βῆμα τους ἔχει ἓναν ἄλλον ἄερα, ἡ ὀμιλία τους ἓναν ἄλλο τόνο, πιδθετικό, πιδσοδαρό, στὰ μάτια τους εἶναι ζωγραφισμένη ἡ συναίσθησις τῆς εὐθύνης τοῦ ἑαυτοῦ τους. Κοιτάζουν τοὺς μικρότερους μὲ συγκατάβαση, μὰ καὶ μὲ κάποια νοσταλγία.

Μὰ πιδπολὺ γουστάρω καὶ τὰ καινούργια, τὰ πρωτόφαντα χελιδονάκια. Εἶν' τὰ παιδάκια πού πρωτοπηγαίνουν φέτος στὸ σχολεῖο. Ὅλα εἶναι καινούργια ἐπάνω τους: καινούργια παπούτσια, καινούργιες ποδιτσες,

καινούργιες σάκκες, ἄλλες δερμάτινες ἀγορασμένες ἀπὸ μεγάλα μαγαζιά, ἄλλες πάννινες ραμμένες ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ μητέρα, μὰ ὅλες κοιταγμένες μὲ τὴν ἴδια φροντίδα, γεμισμένες μὲ τὰ ἴδια βιβλία, καὶ μὲ τὴν ἴδια φέτα τὸ ψωμί μὲ τὸ γλυκό, τυλιγμένη προσεκτικὰ καὶ χωμένη στὸ βάθος.

Κι' ὅπως τὰ μικρὰ χελιδονάκια τίς πρώτες μέρες δὲν ξεθαρρεύονται νὰ πετάξουν μοναχά τους, ἔτσι καὶ τοῦτα τὰ ξεπεταρούδια περνοῦν τὸ δρόμο γιὰ τὸ σχολεῖο πιασμένα σφιχτά· σφιχτά ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ μπαμπᾶ τους ἢ τῆς ὑπηρέτριας, ἢ τῆς μεγάλης ἀδελφῆς. Στὰ μάτια τους ἔχουν μιὰ δειλιασμένη ἔκφραση, τὴν ἔκφραση τοῦ τρόμου μπρὸς στὸ μεγάλο ἄγνωστο, τὰ κρατοῦν ὁμως ὀρθάνοιχτα, περίεργα νὰ ἰδοῦν, νὰ νοιώσουν ὅλα αὐτὰ τὰ καινούργια καὶ τὰ πρωτογνώριστα πού εἶναι γύρω τους. Κι'

ὅπως τὰ μικρὰ χελιδονάκια, ἔτσι κι' αὐτὰ σιγά-σιγά παίρνουν θάρρος, κρατοῦν τὸ χέρι λιγώτερο σφιχτά, σὲ λίγο τὸ ἀφήνουν ὀλότελα καὶ σὲ μερικὲς βδομάδες ἔρχονται μόνα τους παρέα μὲ τὰ γειτονόπουλα καὶ τὰ μάτια τους φαίνονται σὰν νὰ γνωρίστηκαν μὲ τὸ μεγάλο ἄγνωστο καὶ νὰ μὴν τὸ φοβοῦνται πιά.

Καὶ τώρα θὰ τὰ βλέπω κάθε μέρα νὰ περνᾶνε, τὰ μικρὰ μαζὶ μὲ τὰ μεγάλα, ἄλλα γελαστά καὶ ἄλλα σοβαρά, μὰ ὅλα γεμάτα νειάτα καὶ ζωὴ τὰ χελιδονάκια τοῦ χειμῶνα πού πλημμυρίζουν τὴ γειτονιά μὲ τὴ χαρμὸσυνὴ βοὴ τους καὶ τὰ κελαϊδήματά τους, ὡς τὸ καλοκαίρι πού θὰ σκορπίσουν καὶ θὰ χαθοῦν ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη. Καὶ τότε βουδαινεται ὁ δρόμος καὶ ἡ μεγάλη φωλιά ἐρημύνεται καὶ τότε ἔρχεται γιὰ μᾶς ὁ ἀληθινὸς χειμῶνας.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΡΟΔΟΠΗ Η ΠΑΛΙΑ ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

5.

Πέρασε κανένας χρόνος. Ἡ Ροδόπη ἦταν εὐτυχισμένη. Τὸ μόνο πού τὴ λυποῦσε ἦταν πού δὲν ἤξερε ἂν ζοῦσαν ἢ πέθαιναν ἢ γιαιγιά της κι' ὁ παλπούς, οὔτε τί ἔκανε ὁ γέρο φίλος της Αἰσώπος. Μόνο γιὰ τὸν καλὸ Ἰαδμο τὸν πρῶτο της κύριο, μάθαινε ἀπὸ τὸν Ξάνθο πῶς ἦταν καλὰ.

Μιὰ μέρα, πού ἔκανε πολλὴ ζέστη, πῆγε μὲ τὰλλα κορίτσια τοῦ σπι-

τιοῦ νὰ λουστῇ σ' ἓνα παραπόταμο τοῦ Νείλου πού ἦταν ἐκεῖ κοντά. Γδύθηκε μὲ τίς ἄλλες, ἀφῆσε τὰ ρούχα της καὶ τὰ σανδάλια της στὴν ἀκροποταμιά, ἔπεσε στὸ νερὸ κι' ἄρχισε τὰ παιχνίδια. Τί ὥραία πού ἦταν! Κολυμπώντας στὸ δροσερὸ νερὸ, δὲν αἰσθανόταν καθόλου τὴ ζέστη, κι' ὅταν στεκόταν γιὰ νὰ ξεκουράζεται ἔβλεπε τὸ τοπίο μὲ τὰ παράξενα δέντρα—φοι-

νικιὲς τᾶλεγαν—κι' ἀπὸ πάνω τὸν καταγάλανο οὐρανὸ πού δὲν εἶχε οὔτ' ἓνα συννεφάκι.

Μόνο πουλιὰ φαίνονταν σ' αὐτὸν τὸν οὐρανόν, πουλιὰ μεγάλα, πού ἔκαναν γύρους ἐκεῖ ψηλά, πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Ροδόπης—ἀετοί, γεράκια κι' ἄλλα ἀρπακτικά. Ἀξαφνὰ, ἓνας ἀετὸς χαμήλωσε, κατέβηκε ὀρμητικὰ ὡς τὴν ἀκροποταμιά, ἄπαξε μὲ τὰ νύχια του ἓν' ἀπὸ τὰ σανδάλια τῆς Ροδόπης κι' ἀνέβηκε πάλι ψηλά.

— Τὸ σανδάλι μου! τὸ σανδάλι μου! φώναξε ἀμέσως ἡ Ροδόπη, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ κάνοντας διάφορες χειρονομίες, σὰ νὰθελε νὰ φοβίσῃ τὸν ἀετὸ καὶ νὰ τὸν κἀνῃ ν' ἀφήσῃ τὸ σανδάλι της.

Ἀλλὰ ὁ ἀετὸς, φυσικά, δὲν φοβήθηκε καί, μὲ τὸ σανδάλι στὰ νύχια του, μάκρυνε, μάκρυνε γοργοπετώντας ὡς πού χάθηκε στὸν ὀρίζοντα.

— Πάει τὸ σανδάλι μου ! ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἡ Ροδόπη. Ποῦ τὸ πάει τώρα ; τί θὰ τὸ κάνῃ ; ποῦ θὰ τὰφήσῃ ; "Αχ, μόνο ἐγὼ δὲν θὰ τὸ ξαναῖδῶ !

— Τοῦ φάνταξε ποῦ ἦταν κόκκινο καὶ χουσοκέντητο, τῆς ἔλεγαν οἱ ἄλλες. "Ε, μὴν κλαῖς ! Ὁ πατέρας μας θὰ σοῦ κάμῃ ἄλλα σανδάλια ωραιότερα.

Ἡ Ροδόπη γύρισε στὸ σπίτι μονοσάνδαλη κι' ἀπαρηγόρητη. Κι' ὅμως ἦταν γραφτὸ νὰ ξαναῖδῃ καὶ τὸ σανδάλι ποῦ τῆς ἄρπαξε ὁ ἀετός.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Θὰ μάθῃς τοὺς νόμους, τόσο ὥστε νὰ μπορῇς νὰ διευθύνῃς τὴν περιουσία σου ὅταν ἐγὼ θὰ λείψω ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμο, καὶ θὰ χρειασθῇ νὰ δημιουργήσῃς στερεοὺς δεσμοὺς με' ἐκείνους ποὺ τραβᾶνε νὰ γίνουν στὸ μέλλον οἱ πρῶτοι τῆς ἀγορᾶς. Καὶ πάνω ἀπ' ἔλα πρέπει νὰ μαζέψῃς ὅση περισσότερη μπορεῖς ἀπὸ τὴ σοφία αὐτὴ ποὺ βρίσκεται στὰ βιβλία καὶ ποὺ τὴ μαθαίνει κανεὶς με' τὸ σὰγόνι στὰ χέρια, καρφωμένος ὥρες, μέρες στὴν καρέκλα του. Τίποτε δὲν ἀξίζει, Χάρβεϋ, ὅσο αὐτὸ τὸ νόμισμα καὶ κάθε μέρα ἢ ἀξία του ἀνεβαίνει ὅλο καὶ πὺ ψηλά στὸν τόπο μας.

— Ὅλα αὐτὰ δὲν μοῦ γουστᾶρουν διόλου, εἶπε ὁ Χάρβεϋ. Τέσσερα χρόνια στὸ κολλέγιο ! Μοῦ φαίνεται πὼς θάτανε καλύτερα τὸ κόττερο καὶ τὸ ράντσο.

— Μὴ στενοχωριέσαι, γιέ μου, εἶπε ὁ Τσέϋν. Πιστεύω, πὼς θὰ τοποθετήσῃς τὸ κεφάλαιό σου στὴν ἐπιχείρησιν ποὺ θὰ σοῦ φέρῃ τὸ περισσότερο μέρισμα καὶ πὼς ὅταν θὰ ἔρθῃ καιρὸς νὰ τὸ πάρῃς στὰ χέρια σου, δὲν θὰ τὸ βρῇς ἐλαττωμένο στὸ ἐλάχιστο. Σκέψου καὶ δὲς μου τὴν ἀπάντησιν αὐριο τὸ πρωί. "Ελα τώρα πᾶμε γρήγορα. Θ' ἀργήσουμε γιὰ τὸ φαγητό.

Μὰ καὶ ἡ συζήτηση ποὺ ἔκαμε με' τὸν πατέρα του ἦταν ὀδυνηρὰ ἀκμή, ὁ Χάρβεϋ ἔκρινε ἐντελῶς περὶ τὸ νὰ πῇ τίποτε γι' αὐτὴν στὴ μητέρα του καὶ ὁ Τσέϋν φυσικὰ σκέφθηκε τὰ ἴδια πράγματα. Μὰ ἡ κυρία Τσέϋν κάτι κατάλαβε κι' ἔνοιωσε τὴ ζήλεια νὰ τὴν κυριεύῃ. Τὸ ἀγόρι τῆς ποῦ ὡς τώρα ἦταν κολλημένο στὰ φουστάνια τῆς εἶχε χαθεῖ, καὶ στὴ θέσιν του βρισκόταν τώρα ἕνας ἔφηβος, με' αὐστηρὰ χαρακτηριστικά, παράδοξα σιωπηλός, καὶ ποὺ προτιμοῦσε νὰ μιλῇ με' τὸν πατέρα του παρὰ με' τὴν ἴδια. Κατάλαβε πὼς

εἶχαν μιλήσει γιὰ υποθέσεις, γιὰ πράγματα ποὺ ἦταν ἔξω ἀπὸ τὴ σφαῖρα τῆς δικῆς τῆς. Κι' ἂν εἶχε καὶ μερικὲς ἀμφιβολίες ἐδεσβαίωθηκε ἀπόλυτα ὅταν ὁ Τσέϋν, ποὺ εἶχε πάει στὴ Βοστώνη, τῆς ἔφερε γυρίζοντας ἕνα καινούργιο δαχτυλίδι με' διαμάντια.

— Τί συνωμοσία κάνετε ἐσεῖς οἱ δυὸ ἄντρες μεταξύ σας ; ἔκανε μ' ἕνα

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τί ὄρατο καταγκλίξη ζωγραφίζει ἡ Φούλα ! Μ' ἄμα βοήθησιν καὶ με' τὴ γλώσσα τῆς, θὰ γίνῃ ἀκόμη καλύτερος !

Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὸ Δοξαζόμενο Ἀκρωτήρι

μελαγχολικὸ χαμόγελο, καθὼς ἔπαιξε τὸ δαχτυλίδι τῆς στὸ φῶς.

— Κουβεντιάσαμε — δὲν κάναμε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κουβεντιάσουμε. Ὁ Χάρβεϋ εἶναι ἕνα παιδί ποὺ δὲν παίρνει ἀπὸ πολλὰς περιστροφές.

Κι' ἀλήθεια δὲν ἔπαιρνε. Εἶχε κλείσει μὴ συμφορὰ γιὰ λογαριασμό του. Οἱ σιδηρόδρομοι, ἐξήγησε σοβαρὰ στὸν πατέρα του, δὲν τὸν ἐνδιέφεραν καθόλου καὶ ἄλλο τόσο τὰ μεταλεῖα καὶ τὰ δάση. "Αν ποθοῦσε

κάτι ἢ ψυχὴ του αὐτὸ ἦταν τὰ καινούργια καράβια ποὺ εἶχε ἀγοράσει τώρα τελευταῖα ὁ πατέρας του. "Αν τοῦ ὑπόσχονταν νὰ τὸν βάλουν μέσα στὴν ἐπιχείρησιν αὐτὴν σ' ἕνα ὀρισμένο χρονικὸ διάστημα, τότε ὑποσχόταν κι' αὐτὸς ἀπὸ μέρους του πὼς θὰ ἔδειχνε καὶ φρονιμάδα καὶ ἐπιμέλεια στὰ γράμματα τὰ τέσσερα ἢ πέντε χρόνια ποὺ θὰ τὸν κρατοῦσαν στὸ κολλέγιο. Τὸ καλοκαίρι, ποὺ θὰ εἶχαν διακοπές, θὰ τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ μπεῖ στὰ μουσικὰ καὶ στὶς λεπτομέρειες τῆς δουλειᾶς, ἀπὸ τὰ πὺ ἐμπιστευτικὰ ἔγγραφα ποὺ βρίσκονταν φυλαγμένα μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ πατέρα του, ὡς τὸ ρυμουλκὸ ποὺ βρισκόταν ἀγκυροβολημένο στὸν "Αἶον Φραγκίσκο.

Ἡ ὑπόθεσις εἶναι τελειωμένη, εἶπε ὁ Τσέϋν. Ὡσπου νὰ βγῇς ἀπὸ τὸ κολλέγιο θὰ ἔχῃς ἀλλάξει δέκα φορὲς γνώμη, αὐτὸ εἶναι σίγουρο, ἀλλὰ ἂν δὲν ξεπεράσῃς τὰ λογικὰ ὅρια καὶ δὲν τὰ κάνῃς σαλᾶτα ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη, μόλις θὰ κλείσῃς τὰ εἰκοσιτρία σου χρόνια, θὰ σοῦ παραδώσω τὴ δουλειὰ στὰ χέρια. Τί λές, Χάρβεϋ, εἶσαι σύμφωνος ;

— Ὅχι καὶ τόσο. Δὲν ἀξίζει νὰ μοιράζῃται κανεὶς στὰ δυὸ μὴ δουλειὰ ποὺ ἔχει μπεῖ κιόλας σὲ δρόμο. Ὑπάρχουν ἀπέξω μας πολλοὶ ἀνταγωνιστὲς καὶ ὁ Ντίσκο λέει πὼς οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν τὸ ἴδιο αἷμα μέσα τους πρέπει νὰ κάνουν μαζὶ καὶ τίς δουλειές τους. "Αλλή γνώμη ἀπὸ τὴν δική του μες στὸ πλοῖο δὲν ὑπάρχει. Γι' αὐτό, λέει, πετυχαίνει πάντοτε στὸ ψάρεμα. Ἐρεῖς, πατέρα, τὸ "Εδῶ Εἴμασι φεύγει πάλι τὴ Δευτέρα γιὰ τὰ νησιά Τζώρτζ. Δὲν μένουν καὶ πολλὸ στὴ στεριά, δὲν νομίζεις ;

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐκεῖνο ποὺ νομίζω εἶναι πὼς εἶναι ὥρα νὰ φεύγουμε κι' ἐμεῖς. "Αφησα τίς δουλειές μου νὰ πηγαίνουν μόνες τους καὶ καιρὸς εἶναι νὰ τίς ξαναπιάσω στὰ χέρια μου. Ὡστόσο με' πολὺ μου λύπη τὸ κάνω. Εἶχα πάνω ἀπὸ εἴκοσι χρόνια νὰ περάσω τέτοιες διακοπές.

— Δέν μπορούμε νὰ φύγουμε δίχως νὰ ξεπροβοδίσουμε τὸν Ντίσκο, εἶπε ὁ Χάρβεϋ καὶ τὴ Δευτέρα εἶναι τὸ Μεγάλον Μνημόσυνο. "Ας μείνουμε τουλάχιστον ὡς τότε.

— Τί εἶναι πάλι αὐτὸ τὸ Μνημόσυνο ; ἀκουσα νὰ γίνεταί λόγος γι' αὐτό, εἶπε ὁ Τσέϋν ἀναποφάσιτος.

Κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσιν νὰ χάσῃ τίς ὥραιες ἡμέρες

ποῦ περνοῦσε τόσο πολὺ εὐχάριστα.

— Νὰ σοῦ πῶ, ἀπ' ὅ,τι κρίνω μοῦ φαίνεται σὰν μὴ γιορτὴ ὅπου ἀπαγγέλλουν καὶ τραγουδοῦν γιὰ νὰ διασκεδάσουν τοὺς παραθεριστὲς. Ὁ Ντίσκο δὲν πολυνοιάζεται καὶ τόσο γιὰ τί κάνουν ἕναν ἔρανο γιὰ τίς χήρες καὶ τὰ ὄρφανὰ τῶν ναυτικῶν κι' αὐτὸ δὲν τοῦ ἀρέσει, ὁ Ντίσκο δὲν θέλει νὰ ἔχῃ δοσοληψίες με' κανέναν. Δὲν τὸ παρατήρησες αὐτό ;

— Ναί. Ὅπωςδήποτε. Εἶναι λοιπὸν μὴ γιορτὴ φιланθρωπικὴ νὰ ποῦμε.

— Εἶναι ἡ καλοκαιρινὴ γιορτὴ. Διαβάζουν δυνατὰ τὰ ὄνόματα τῶν ναυτικῶν ποδὸ πνίγχαν ἢ χάθηκαν ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ξανάγινε ἡ γιορτὴ, βγάζουν λόγους, ἀπαγγέλλουν ποιήματα, νὰ, αὐτὸ κάνουν. Καθὼς λέει ὁ Ντίσκο τὸ ἀληθινὸ Μεγάλον Μνημόσυνο γίνεται τὴν ἀνοιξή. Τότε τὸ κάνουν ἡ ἐκκλησία καὶ δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ παραθεριστὲς.

— Κατάλαβα, εἶπε ὁ Τσέϋν. Λοιπὸν, θὰ μείνουμε γιὰ τὴ γιορτὴ καὶ τὸ βράδυ θὰ φύγουμε.

— Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ πεταχθῶ ὡς τοῦ Ντίσκο γιὰ νὰ τὸν καταφέρω νὰ μαζέψῃ ὅλο τὸ πλήρωμα καὶ νὰ τὸ φέρῃ στὴ γιορτὴ πρὶν βάλουνε πανιά. Θὰ σταθῶ, φυσικά, κι' ἐγὼ μαζὶ τους.

— Μπα, ἀλήθεια, ἔτσι πρέπει ; ἔκανε ὁ Τσέϋν. Εγὼ, βλέπεις, δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας ἀπλὸς παραθεριστής, ἐσὺ ὅμως, ἐσὺ εἶσαι. . .

— Ἐνας φαρᾶς τῆς Νέας Γῆς ! Ἐνας γνήσιος φαρᾶς τῆς Νέας Γῆς ! φώναξε ὁ Χάρβεϋ πηδώντας στὸ τράμ ποὺ περνοῦσε ἀπὸ μπροστά τους.

Καὶ ὁ Τσέϋν συνέχισε τὸ δρόμο του, πλάθοντας χρυσὰ ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον.

Ὁ Ντίσκο οὔτε ἤθελε ν' ἀκούσῃ αὐτὲς τίς λεγόμενες φιλανθρωπικὲς ἐφορτές, μὰ ὁ Χάρβεϋ τοῦ δῆλωσε πὼς θὰ τοῦ χαλοῦσε ὅλη τὴν εὐχαρίστησιν ἂν δὲν ἐρχόταν στὴ συγκέντρωση μαζὶ με' ὅλο τὸ πλήρωμα τοῦ "Εδῶ Εἴμασι. "Ετσι ὁ Ντίσκο γιὰ νὰ μὴν τοῦ χαλάσῃ τὸ χατήρι τοῦ ὑποσχέθηκε πὼς δὲν θὰ λείψῃ μολονότι κατὰ τὴ γνώμη του — κι' ἂν ἔσφαλε λιγάκι μὴ φορὰ αὐτὸ δὲ σήμαινε πὼς δὲν ἦταν πάντοτε σωστὴ ἡ γνώμη του — (ἐδῶ ὁ ἀθλιὸς ὁ Ντὰν ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ στόμα γιὰ νὰ μὴ γελάσῃ) μολονότι λοιπὸν κατὰ τὴ γνώμη τῆς δικῆς του

αὐτοῦ τοῦ εἵδους οἱ ζητιανιὲς ἔρχονταν τὴν ἀξιοπρέπεια τῶν ναυτικῶν.

Ὁ Τσέϋν ἤξερε ἀπὸ μακροχρόνια πείρα πὼς θὰ γινόταν αὐτὴ ἡ γιορτὴ μὰ οἱ δημόσιες συγκεντρώσεις ἔδιναν ἀφορμὴ στὸ μυαλό του νὰ δουλέψῃ. Εἶδε τὰ τράμ γὰ κατεβαίνουν πρὸς τὴν παραλία μέσα στὸ ζεστὸ πρωῒνὸ, γεμάτα με' γυναῖκες ντυμένες με' ἀνοιχτόχρωμα καλοκαιρινὰ φορέματα καὶ με' ἄνδρες με' χλωμά πρόσωπα καὶ με' σκληρὰ ψαθάκια βγαλμένους ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς Βοστώνης. Εἶδε τὰ ποδήλατα σωρὸ ἀπέξω ἀπ' τὸ ταχυδρομεῖο. Εἶδε τὸ πολυσάχολο πῆγαινε-ἔλα τῶν ὀργανωτῶν τῆς γιορτῆς ποὺ καλημερίζονταν καὶ συγγαίρονταν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Εἶδε καὶ τὸν ὁδοκαθαριστὴ ποὺ με' τὸ πὺ ἐπίσημο ὕφος τοῦ ξέπλενε μ' ἕνα λαστιχένιο σωλῆνα τὰ πεζοδρόμια.

— Τί λές, Κωνστάνς ; ρώτησε ξαφνικά. Δὲν σοῦ φαίνεται σὰ νὰ βρισκόμαστε στὸ Σήτλ ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Ο ΜΙΚΡΟΣ

Ὁ Βίκτωρ Ουγγώ, ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς τῆς Γαλλίας, τὰ εἶχε με' τὸν αὐτοκράτορα Ναπολέοντα τὸν Γ', ἀντιπρὸς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἀλλὰ ὅχι βέβαια καὶ τὸ ἴδιο μεγάλο. Ὁ Ουγγώ μάλιστα τὸν ὀνόμασε, κατ' ἀντίθεσιν, «Ναπολέον ὁ Μικρός», καὶ μ' αὐτὸ τὸν τίτλο ἔγραψε ἐναντίον του κι' ἕνα ὀλέκερο βιβλίο, ποὺ τοῦ στοίχισε καταδίωξιν κι' ἐξορία στὴ νῆσο Ὑερσέη.

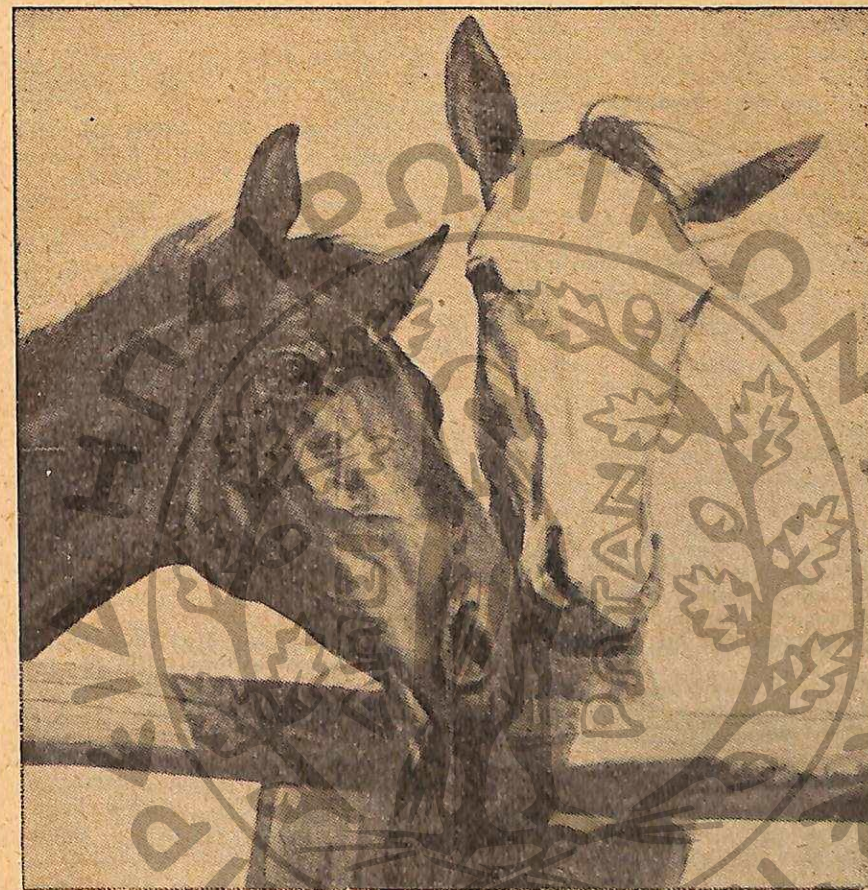
Γιὰ νὰ γράψῃ αὐτὸ τὸ βιβλίο, ὁ Ουγγώ ἐξόδεψε ἕνα μπουκάλι μελάνι. Κι' ἀφοῦ τελείωσε, κόλλησε στὸ ἄδριο μπουκάλι ἕν' ἄσπρο χαρτί κι' ἔγραψε ἀπάνω :

«Ἀπ' αὐτὸ τὸ μπουκάλι βγήκε ὁ Ναπολέον ὁ Μικρός». Ἀλλὰ γαλλικά, ἡ φράσις αὐτὴ ἀποτελεῖ ἕνα ὠραῖο δίστιχο :

De cette bouteille sortit
Napoléon le Petit.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Δυὸ καλοὶ φίλοι

Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὸν Νηρέα

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΕΡΝΟΥΝ...

Και περνούν οι γερανοί
ταξιδεύουν πέρα
και σά λόγχη μελανή
σκίζουν τον άερα.

Α. ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

Περνούν οι γερανοί ψηλά στά σύννεφα
Μες στο θολό του φθινοπώρου άγέρα
Τη μέρα τούτη την ομιχλοσκέπαστη,
Τη σκοτεινή θλιμμένη έτούτη μέρα.

Περνούν οι γερανοί, θλιμμένα γέρνουνε
Σιγά στην ύγρη γη τά κυπαρίσσια,
Περνούνε και τό ρυάκι στέκει άμίλητο,
Νεκρό στην κοίτη μέσα τη φιδίσια.

Μέσα στον έρμο κάμπο άνάρια, ξέ-
[φύλλα]
Στέκουν τά δέντρα σά σταυροί ύψω-
[μένα]
Σε θλιβερό, πού κρύβει, κοιμητήριο
Βαθεία του τη χαρά την πεθαμμένη

Κι' από ψηλά βαρεία τά μαυροσύννεφα
Κρέμονται, σιωπηλή κι' άγρια φοβέρα,
Καθώς, σά λόγχη οι γερανοί διαβαί-
[νουνε]
Μες στο θολό του φθινοπώρου άγέρα.

Λόγχη πικρή κι' ως φεύγει, έτσι άνα-
[πάντεχα]
Νοιώθω να τη ματώνη την καρδιά μου.
Δυό δάκρυα άργοκυλούν από τά μά-
[τια μου].

— Μά μήπως είναι μόνο τά δικά μου ;
"Αρμα της Νίκης [Β]

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΜΑΣ

Πάντα συμβαίνει να έχουμε έναν τα-
κτικό ζητιάνο πού να περιποιούμαστε
περισσότερο από τους άλλους. Είναι
σά να πούμε ο εύνοούμενός μας. Δεν
ξέρω αν πραγματικά αυτός είναι ο πιο
άξιολύπητος ή αν τον καλοδεχόμαστε
από άπλη συνήθεια. Τό βέβαιο είναι
πώς όσο και να γίνεται καμιά φορά
ένοχλητικός, τον δεχόμαστε πάντα χω-
ρίς δυσάρεσκεια και με πολλή συμ-
πόνια.

Κάποτε, ο εύνοούμενος ζητιάνος μας
ήταν ένας μεσόκοπος άράπης ντυμένος
ευρωπαϊκά. Φορούσε γκριζά ρούχα χι-
λιομαλαωμένα και χλιοστρωμένα, συ-
νάμα, κι' είχε τυλιγμένο τό λαιμό του
σ'ένα χοντρό μάλλινο κασκόλ. Τό ύψος
του, τό αξιολύπητο και λιγάκι κομικό
προκαλούσε εύθες την συμπάθεια και
τόν οικτο. Κι' ή φωνή του παραπονιά-
ρική και συρτή σ' ανάγκαζε άθελά σου
να τον προσέξεις. Έν τούτοις—από δια-
κριτικότητα ίσως—δεν την χρησιμο-
ποιούσε παρά για να δίνη τις πολλές
και ποικίλες εύχες πού συνήθιζον οι
άραπάδες. Γι' αυτό, σάν του άνοίγαμε

την πόρτα μάς κοίταζε σιωπηλός με τό
θλιβερό και ίκετευτικό του χαμόγελο.
Τό στόμα του άνοιγε μόνο για να μάς
ευχήθη φεύγοντας :

—Άλλά τάσουλ όμπρακ ! (ό Θεός να
μακρύνη τη ζωή σου).

Μιά μέρα ή θεία είχε μιά ξαφνική
έμπνευση :

— Δεν σάς φαίνεται, είπε, ότι ό ζη-
τιάνος μας μοιάζει με τον δάσκαλο της
κομωδίας πού γυροῦσε από σπίτι σε
σπίτι ζητώντας δουλειά ; Μ' ένα παρό-
μοιο σάλι στο λαιμό και με τό ίδιο πα-
ραπονιάρικο ύφος έψαλλε στον καθένα
πού συναντούσε τον προετοιμασμένο
λόγο του : «πολλών δεινών και άφρογί-
των περιτάσεων έξαναγκασσώ με είς
την άνεύρεσιν βιοποριστικού έπαγγέλ-
ματος...».

Η μαμά συμφώνησε με την θεία και
από τότε ό ζητιάνος μας άπέκτησε και
όνομα. Μόλις τον βλέπαμε να έρχεται
σκυφτός και μελαγχολικός, τρέχαμε να
τον άναγγείλουμε με φωνές :

— Μαμά, ό πολλών δεινών, ό πολ-
λών δεινών !

Κι' εκείνος άκουε τό νέο του όνομα
με τό χαρακτηριστικό παραπονεμένο ύ-
φος του.

Έν' απόγευμα είχα μείνει μόνη με
την άδελφή μου στο σπίτι όταν άκού-
στηκε ένα διακριτικό κουδούνισμα.

Για περισσότερη προφύλαξη δεν ά-
νοιξα την πόρτα, μόνο φώναξα από μέ-
σα : — Μίν ; (ποιός είναι).

Άλλά ποιά ήταν ή έκπληξη και τά
γέλια μας όταν από την άλλη μεριά της
πόρτας άκούστηκε μιá παραπονιάρικη
και συρτή φωνή να λέη :

— Πολλά ντεινών, πολλώ ντεινών.

Κι' όμως ήταν φυσικό να νομίση ό
καϊμένος ότι τό όνομα πού του δίναμε
δεν ήταν άλλο παρά ένα συνώνυμο του
«ζητιάνος».

Δυεργή [Β]

ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΓΗ

Ο παππούλης μου ήταν τσοπάνης και
γεωργός. Ήταν καθαρό παιδί της γης,
της πλουτοφώρας και γόνιμης γής, της
γής, πού μάς δίνει τό ξανθό σάρι τό
χρυσόφενιο.

Πόσο ήλεού την τύχη του ! Ταπει-
νός γεννήθηκε. Κι' έζησε ταπεινός, ά-
σημος με τη συντροφιά μονάχα της γής
πού στά σπλάχνα της κρύβει τόσους
και τόσους θησαυρούς άνεκτίμητους.
Μά θάβησε ευτυχισμένος, έτσι καθώς
έζησε μακριά από τη δίνη και τό στρό-
βιλο της ζωής στην πόλη.

Πόσες φορές δεν τον όνειρευτήκα :
Ίδρωμένος να δουλεύη τό χωράφι
κάτω από τη φλόγα πού μεσημεριάτι-
κου ήλιου ή μέσα στα μουντά χρώματα

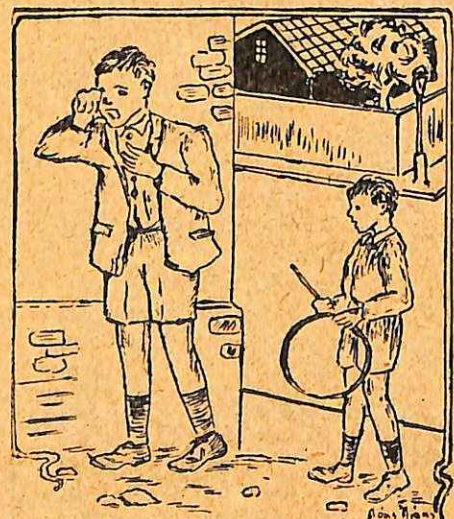
καθενός άνοιξιάνικου σούρουπου, να κά-
θεται φυλάγοντας τό κοπάδι του και να
κοιτάξη τη λαμπρή χιλιόχρωμη δύση.

Τόν όνειρευτήκα, ζηλεύοντας τη μοίρα
του, τη ζωή του. Μιά ζωή ήσυχη κι' ά-
πλοϊκή, μακριά από την πολυθρόνη
πόλη, μακριά από τη ζαλιστική σοφία
των πολύτομων συγγραμμάτων, κοντά
στη φύση, πλάι στη γόνιμη γη, τη γεν-
νήτρα του πράσινου και δροσερού χόρ-
του, πού σου γεμίζει την ψυχή άγαλλία-
ση. Κι' όνειροπόλησα πολλές φορές ένα
σπιτάκι, χαμένο μέσα σε δέντρα, πλάι σ'
ένα χωράφι, πού, μόλις όργωμένο, να
δείχνη τά σκουρόχρωμα σθονικά του τά
γεμάτα μαμουδάκια, και χιλίες δυό μι-
κροσκοπικές ζωούλες, χιλίους δυό μικρο-
σκοπικούς κόσμους. Έχεις κοιτάξει τη
ζωή πάνω σ' ένα σβώλο χώμα, πάνω
σ' ένα χορταράκι ; Έχεις κοιτάξει τά χί-
λια δυό τόσα δά μαμουδάκια πού τριγυ-
νάνε πάνω τους ; Έχεις συλλάβει όλο
τό νόημα της δημιουργίας, όλο τό νόη-
μα της ζωής...

Πόσες φορές δεν όνειρευτήκα ένα
σπιτάκι, χαμένο μέσα σε δέντρα, πλάι
σ' ένα χωράφι, μόλις όργωμένο...

"Ασπρος Γλάρος [Α]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Νίκος έμεινε έφέντος στην ίδια τά-
ξη και κλαίει και οδύρεται,

—Πάει έχασα ένα χρόνο ! ξεφωνίζει.

—Ε ! μήν κλαίς ! τού κάνει ό μι-
κρός τον άδελφό. Δεν ψάχνεις λίγο
μήπως τον... ξαναβρής.

Σκίτσo και λόγια του Δότη 'Αλόη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 42 όδoς Ευριπίδου
την 30 Οκτωβρίου 1939

ΤΟ φυλλάδιο αυτό, σάν πρώτο του
Νοεμβρίου, έμελλε να είναι θωδεκασέλιδο·
βγαίνει όμως όκτασέλιδο και χωρίς Αθη-
ναϊκή Έπιστολή, γιατί, όπως θα μάθατε
ίσως, ό κύριος Φαίδων πήγε στον Έρυθρό
Σταυρό να κάνη έγχείρηση στο μάτι του.
Άς ελπίσουμε πώς θα γίνη γρήγορα καλά
και πώς στο έρχόμενο φύλλο, θωδεκασέ-
λιδο και με πλούσια ύλη, θα ξαναβρήτε
πάλι τον άγαπημένο σας συγγραφέα στη
συνθησμένη του στήλη.

Σε άποζημιώνω σήμερα, Μπιάνκα Σο-
ρέλλι, πού άπαντώ σε σένα πρώτη. Τό
διήγημά σου μπορείς να μου τό στείλεις
να τό διαβάσω και να σου πω τη γνώμη
μου, υπόσχηση όμως καμιά δεν μπορώ να
σου δώσω άκόμη. Τά τυπογραφικά λάθη
δεν τά βρήκες σωστά, είναι πραγματικά
«ένα σε κάθε σελίδα». Αν βρήκες δυό στη
δυτέρα, τότε τό ένα θα είναι τυχαίο και
δχι από έκείνα πού αφόθηκαν έσπείτηδες
για τό διαγωνισμό. Στην Πολική Άρμη
πες ότι κι' έγω την χαιρετώ. αλλά αν-
τι να μου ζητάς συγγνώμη, καλύτερα είναι
να μου γράψη ή ίδια.

Αλήθεια, Στίλβη, τό γράμμα σου τό
διαβάζω ενώ έξω λάμπει ό ήλιος και τό
«καληνύχτα» σου μ' έκανε να γελάσω. Εί-
ναι όμως φυσικό έκείνος πού άλληλογρα-
φεί να νομίζη πώς έπικοινωνεί έκείνη την
ίδια ώρα με τό πρόσωπο στο όποιο στέλ-
νει τό γράμμα του και να του μιλάει σάν
να τό είχε μπροστά του. Όσοσο προτιμώ
άλλη φορά να μη μου ξαναπής καληνύ-
χτα, να άκούς τους γονείς σου και να
κοιμάσαι νωρίς. Κι' ένα άλλο άκόμη : να
κατανηύησής τη δειλά σου και να μ' ηντρέ-
ψεις καθόλου πού μιλάς «κυπριώτικα».
Όλες οι έπαρχίες της Ελλάδος έχουν την
προφορά τους. Διαφορετικά μιλούν οι
Ρουμελιώτες, διαφορετικά οι Έπτανήσιοι,
διαφορετικά οι Κρητικοί. Νομίζεις πώς ό-
λοι αυτοί ντρέπονται να μιλήσουν τη γλώσ-
σα του τόπου τους ; Δχι βέβαια. Λοιπόν,
βάλε τη ντροπή κατά μέρος, άνέβα στο
επάνω πάτωμα και μίλησε με θάρρος στην
καινούργια γειτόνισσα. Είμαι βέβαιη πώς
άμα της μιλήσης για τη διάπλασι θα ξε-
χάσής την προφορά σου έντελώς.

Καμιά φορά, Νυχτεργάνοδο, συμ-
βαίνει να μη χωρούν όλες οι άπαντήσεις
της άλληλογραφίας σ' ένα φύλλο και να
μένη «περίσσευμα» για τό άλλο. Κι' έτσι
βλέπετε να παραπέμω σε άπάντηση πού
δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο ή στο έπό-
μενο φύλλο. Πάντως για τό Πένταβλο θα
είδες τί γράφω στο 47ο φύλλο στην ά-
πάντησή του Σίφουνα. Για τό κομμάτι
σου σου άπαντώ και πάλι πώς τό έλαβα
και βρίσκεται στα έγκυκρίμενα.

Και σε μένα, Δυεργή, κάνε ιδιαίτερη
ευχαρίστηση να διαβάζω τά γράμματά σου
και να σου άπαντώ και γράφε μου έλεύ-
θερα όσο συχνά θέλεις. Έχεις δικιο, οι
παλιές «Αθηναϊκές Έπιστολές» του κ.
Φαίδωνα διαβάζονται πάντοτε με καινούρ-
για άπόλαυση. Μερικοί μάλιστα υποστηρί-
ζουν πώς αποτελούν ένα ξεχωριστό λογο-
τεχνικό είδος και είχαν συστήσει στον κ.
Φαίδωνα να εκδώση τις πιο χαρακτηρι-
στικές σε ιδιαίτερο τόμο. Όσο για την
θεωρία του όλισμού, αυτή είναι μιá θεω-
ρία παλιά, πού ήταν λίγον καιρό «της μό-
δας» μ'ά τώρα έξπες όλότιστα. Έτσι συμ-
βαίνει πάντα. Κάθε τόσο ξεφυτρώνει μιá

καινούργια [θεωρία πού παρασύρει μερι-
κούς άφελείς και εύπιστους κι' ύστερα πέ-
φτει γιατί δεν έχει βάσεις. Μόνο ή αλή-
θεια δηλ. ό Θεός, μένει και θριαμβεύει
πάντα. Ο κ. Παπαδόπουλος και ή άδελ-
φή του σ' ευχαριστούν και σε θυμούνται
κι' αυτοί με άγάπη.

Πάλι νέες αντιγραφές—άλλά αυτή τη
φορά σε άσκήσεις—μου καταγγέλλει τό
"Αρμα της Νίκης και με αριθμούς και
παραπομπές, ώστε μπόρεσα να έξελέγξω
και να πεισθώ ότι πραγματικά οι ύπ' αριθ.
538, 589 και 438 άσκήσεις είναι αντιγραμ-
μένες. Πολλά λυπούμαι γι' αυτά, παιδιά
μου, τόσο μάλλον πού κάτω από κάθε
συλλογή ό συνθέτης δίνει έπίσημα τό λό-
γο της τιμής του, ότι οι άσκήσεις είναι
δικές του. Σέρετε τι σημασία έχει ένα τέ-
τοιο πράγμα ; Όση κι' ένας όρκος. Πάν-
τως έλαβα υπό σήμείωση αυτές τις κα-
ταγγελίες και ή συμμορφωθώ μ' αυτές
στ' αποτελέσματα.

Μύρτα Φτέρη—βλέπεις στο έλλαξα ό-
πως ήθελες—τά λάθη είναι για τό άν-
θρώπου και δεν σε παρεγγήσα. Καλά έ-
κανες κι' έδωλες στην πρώτη θέση τά μα-
θήματά σου κι' ύστερα τό γράμμα σου σε
μένα, άλλοιως κι' έγω θα στενοχωριόμουν.
Τό τέλος των μυθιστορημάτων μου θα τό
έδωξ στα λίγα φύλλα πού μένουν. Όσο για
τά μυθιστορήματα πού μου όποδεικνύεις
τό ένα έχει έκδοθεί στην Παιδική Βιβλιο-
θήκη του Έλευθερουδάκη και τό άλλο δη-
μοσιεύθηκε στην Διάπλασι τοδ 1929 με
τόν τίτλο : «Πιστοίκορ». Έννοια σου ό-
μως και έκείνα πού θα δημοσιεύσουμε θα
είναι άκόμη ώραιότερα. Τό κομμάτι σου
δεν τό διάβασα άκόμη, αλλά γιατί δεν
θέλεις τό Γ' ; Δεν σημαίνει πώς τό κομ-
μάτι σου είναι κακό—αν ήταν έτσι δεν
θα τό δημοσίευα—άλλά πώς έχει άκόμη
μερικές άτέλειες σάν πρωτόλειο. Ο Άνα-
νίας είναι ό ψυχγιός και γραμματικός
μου και γιορτάζει την 1. Οκτωβρίου—Α-
νανίου τοδ Άποστόλου—έχει όμως τά
γενέθλιά του στις 29 Φεβρουαρίου και γι'
αυτό μένει πάντα νέος. Ο Άζαρίας είναι
φίλος σου. Θα ήθελε να γράψη, αλλά δεν
ρωτάς αν του παραχωρή τη θέση του ό
Ανανίας ;

Κι' έγω συμφωνώ με τη γνώμη σου.
Ρεπόρτερ, πώς ή ένωση όλων των Συλ-
λόγων σε ένα θα γίνη άφορμή να σταμα-
τήση ή κίνηση, αν τά παιδιά πάρουν έτσι
τό ζήτημα. Σου έπαναλαμβάνω δε και έ-
κείνα πού έγραφα στο περασμένο φύλλο,
πώς ή προσχώρηση αυτή δεν είναι υπο-
χρεωτική, αλλά κάθε σύλλογος θα είναι
ελεύθερος να έγγραφη αν θέλη στην Έ-
νωση και αν δε θέλη να μείνη απέξω. Έγω
για έκείνο πού ένδιαφέρομαι είναι να έχα-
τε ένα υπερέχεις κι' εύγενικό πρόγραμμα
και να μ' ηντρέψτε Συλλόγους με σκοπό
την «έξόντωση» των άλλων, αλλά τη στε-
νότερη γνώριμά μεταξύ σας, τη διάδοση
μου, την έγγραφη άπόρων, την έπικωινω-
νία με τά Διαπλαστικά άλλα των πόλεων,
όπως έκαναν οι πρώτοι Σύλλογοι πού ί-
δρύθηκαν τώρα και τριάντα χρόνια. Είδη-
μή αν ή «άμιλλα» είναι μόνο ποιός θ' ά-
ποκαλύψη τά περισσότερα ψευδώνυμα,
τότε καλύτερα να λείπη.

Άς πιστέψω, Νηρέα, πώς ή άπόφασή
σου είναι άμετάκλητη και πώς θα μου
γράψης τώρα πού συχνά. Θα σε παρακα-
λέσω όμως να γράψης και λίγο πιο ευα-
νάνωστα, γιατί από τη βία σου, φαίνεται,
τά γράμματά σου ήταν άσπαστα έσφαλμένα
και σου είχαν ξεφύγει και μερικές άνορ-
θογραφίες. Για τό κομμάτι έκείνο π.ύ
άναφέρεις, πού να θυμάμαι πιό. Μήπως

άπορρίφθηκε με άρχικά και δεν τό πρόσε-
ξες ; Γιατί συμβαίνουν και κάτι τέτοια.
Τά έξηγνάχρονα θα γιορταθούν όποτε θ'
άποφασίση ή έπιτροπή πού θα οργανωθή
όπό την Προεδρία του κ. Κοτρία. Τό άρ-
θρο της κ. Σπανούδη δημοσιεύθηκε στο Έ-
λεύθερο Βήμα της 7 Ιουλίου 1939. Σ' ευ-
χαριστώ πολύ για τό ξεσπάθωμα και πε-
ρισμένο και μεγαλύτερη δράση.

Καταλαβαίνω, Ζωηρό Τριαντάφυλλο,
πώς με τά τόσα μαθήματα δεν σου μένει
πολύς καιρός να μου γράψης και δεν σε
παρεγγώ. Τό κομμάτι σου θα τό διαβάσω
με τη σειρά του και θα σου πω, στείλε
μου όμως και τίποτε πρωτότυπο δικό σου.
Τώρα με τό άνοιγμα των σχολείων θα γνω-
ρισθής με πολλά κορίτσια και θα βρής ευ-
καιρία να ξεσπαθώσης.

Χαριτωμένη ή φωτογραφία της άνηψού-
λας σου, Έλληνοπούλα, και έλπίζω να
γίνεται κλισέ και να την δημοσιεύσω γρή-
γορα χωρίς να κάνης σου κανένα «έξοδο».
Η κοούλα της όμως μου φαίνεται σάν πα-
ραπονεμένη πού την έχει πετάξει στην ά-
κρη. Θα ήθελε βέβαια κι' αυτή να ιδη τις
ώρατες ζωγραφίες. Τέτοιες φωτογραφίες
θέλω να μου στέλνεις όποτε σάς παρου-
σιάζεται ευκαιρία.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ

Νέα Ψευδώνυμα : Μύρτα Φτέρη κ.
(ΦΨ). Δόκτωρ Φάουστ, ά. (ΝΤ). Φαν-
τάρος, ά. (ΣΑ).

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται : «Παιχνίδια στην
άμμο» τοδ Δoς. Άρωστήρι. Έχει έσφαλ-
μένη βάση και γι' αυτό είναι όλο σαθρό.
Τά παιδιά χιτίζουν τά σπιτάκια τους στην
άμμο για παιχνίδι. Αυτό τό όλικό βρήκαν
δεν τό διάλεξαν έσπείτηδες. Αν έπρόκειτο
να βγίη ένα ήθικό συμπέρασμα έπρεπε να
βγίη τό αντίθετο. Να συστηθή δόλ. στα
παιδιά και στο μέλλον να μ' ην αποθαρρύν-
ονται αν τυχόν χαλάση ένα έργο τους άλ-
λά να τό ξανακάνουν με νέα όρεξη.—Ο
φόδος της Μαριάνας τοδ "Ηρεμο Άργο-
ρίσλι, ύστερα στο γράψιμο, πού φτωχό
στις εκφράσεις.—Τά όρφανά τοδ Τρό-
κευ. Συνεισρισμένο θέμα, συνεισρισμένο γρά-
ψιμο.—«Διπλωμάτης του καφενείου» τοδ
Στεφάνου Άμαράντου. Ακατάλληλο
για τη Σ.Σ.Σ.—Τό καθήκον τοδ Κυ-
κλάμιου. Γραμμένο με τόσο ξεθώρο μο-
λύδι πού δεν μπόρεσα να τό διαβάσω.—
«Σ' ένα άστέρη» τοδ Β.Β.Β. Πολύ κενό σε
νόημα.—«Στην έρημία τοδ βουνού» της
Πασχαλιάς της Άνδρου. Έπρεπε να δου-
λευτή και να άναπτυχθή περισσότερα, ίσως
ή τελευταία λεπτομέρεια σχετικά με τον
τάφο τοδ καλόγερου, πού μπορεί πολλές
σκέψεις να γεννήση.

Στά χέρια μου έχω τά κομμάτια πού έ-
λαβα μετά την 1ην Οκτωβρίου.

Η Διάπλασι άσπάζεται τους φί-
λους της : Τόσρον (συγγραφέρας για τον
πανηγυρικό και τους έπαύους του Γυμνα-
σιάρχη. Καταλαβαίνω πολύ καλά τη συγ-
κίνησή σου. Όταν έλαβα τό γράμμα σου
με την άγγελα ειχε πιά τυπωθή τό 48ο
φύλλο) Άνθος της Άνατολής (έλαβα και
θα τό διαβάσω με τη σειρά τους) καλά
πού λαβαίνεις τό φύλλο μου Σάββατο, άλ-
λοιως... αντίο μαθήματα) Σπογγαλιέα
τοδ Αίγαίου (οι φωτογραφίες πού μου
στέλνεις δεν είναι δροτυχώς δημοσιεύσιμες
γιατί έχουν γίνει με χρώματα) περιμένω
τό κομμάτι και θα λάβω ύπ' όψει μου ό-
σα μου γράφεις) Νίκη (έστειλα) Ζήνη-
φροντ (περισμένο να λάβης μέρος στην κί-

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομὴ τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ὡς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομῆς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεῖται πολὺ τὸ ἔργο μου πού ἀπαιτεῖ ὄχι μόνον μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξόδα.

νηση· ὁ Ὁδηγὸς κοστίζει 7 δραχμὲς μὲ τὰ ταχυδρομικά) **Λευκὴν Καμέλιαν** (οἱ λύσεις σου δεκτές) **Ταυρομάχον** (διεύθυνση ἀλλάξα· τὸν κομμάτι σου θὰ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του) **Δωδωναῖον** (ἐλάβα καὶ τὰ δυό σου γράμματα καὶ σ' εὐχαριστῶ· δυστυχῶς οἱ γελοιογραφίαι σου δὲν εἶναι δημοσιεύσιμες γιατί ἔχουν κακοσχεδισθῇ· ἄλλοτε νὰ χρησιμοποιοῦς καλὺτερο χαρτί· ὁ συνδρομητὴς πού μὲ ρωτᾷ δὲν ἔχει ψευδώνυμο) **Ριχάρδον Δεοντόκαρδον** (οἱ λύσεις δεκτές) **Ὀνειροπόλον τοῦ Ταῦγέ- του** (τετράδια ἔστειλα) **Ἀποστολον Θεο-δώρου** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ὀκτωβρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 289ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Ἰανουαρίου.

591. Δογοπαικτικὸς Λεξιγράφος

— Τί λαίμυρος ἀκάθαρτος

Εἶν' αὐτός. Κωστήκη;

— Ὡ, ἕνα μάντι μυθιό

Εἶπες τώρα, Τάκη.

Μικρὰ Καλλιτέχνις

592. Στοιχειόγραφος

Μὲ τὸ τᾶ, κάποιον ποτάμι,

Μὲ τὸ πῖ, σὲ ξεπαγιάζει,

Μὲ τὸ μῖ, φακίρης μοιάζει,

Θάύματα μπορεῖ νὰ κάμῃ.

Μύρτα Φλώρη

593. Ἀναγραμματισμὸς

Εἶμαι βουνό, ἂν κατορθώσης

Γιὰ μιὰ στιγμή νὰ μὲ διπλώσης,

Θὰ γίνω τί;

— Ἐνα χαρτί.

Ἑλληνεπούλα

594. Δημῶδες Αἵνιγμα

Κλεῖσ' τὰ μάτια σου

Καὶ δὲς με!

Ἰαίς

595. Ἐξάγωνον

* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *

Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σει-
ράν: Υἱὸς τοῦ Νῶε, γενναῖος, ἀνόητος,
ἕνας ἀπὸ τοὺς 7, ἐπίθετον τοῦ Χρι-
στοῦ, κλωστή, βασιλικὸς τίτλος. Καὶ
καθέτως τὰ ἴδια.

Μικρὰ Καλλιτέχνις

596. Συλλαβικὸς Ρόμβος

— — —
— — —
— — —
— — —

Κάθε παῦλα εἶναι μία συλλαβή. Ὁρι-
ζοντίως καὶ καθέτως ἀναγινώσκονται:
Φωνήεν, ναυτικὸν ἀπόσπασμα, ἀρχαῖος
βασιλεὺς, πόλις τῆς Ἰσπανίας, ἀνω-
νυμία.

Μικρὰ Καλλιτέχνις

597. Πτερωτὸν γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμενοι λέξεις ἔχουν
ἀπὸ ἓν γράμμα κοινόν, τὸ πτερωτόν, τὸ
ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην,
δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς
τὴν τρίτην κλπ.

Χωλὸς ποιητὴς—πατρις ἀρχαίου φι-
λοσόφου—βασιλεὺς τῶν Μήδων—ἀρ-
χαῖος φιλόσοφος—ὄρος τῆς γαφρῆς.
Δεῦξ Ὀμπλιγκαντῶ

598. Ἑλλειπασύμφωνον ἐκ διπλῆς Ἀκροστιχίδος

Τὰ ἀρχικὰ καὶ τὰ δευτέρα γράμματα
τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἀπο-
τελοῦν ἑλλειπασύμφωνον τοῦ τύπου:

* * * * *

τοῦ ὁποῖου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ἀρχαῖος δοῦλος, Ἑλλήν μαθηματι-
κός, ἡ γλυκύτερα ἀπὸ τὰς τέσσαρας,
εἰς ἓκ τῆς Ἀγ. Τριάδος.

Δεῦξ Ὀμπλιγκαντῶ

599. Μιντὸν

μ-εο-μ-εο

Μικρὰ Καλλιτέχνις

600. Γεῖφος

Ἑλλάς

Σ ο Κίνα Σ Κίνα

Ἑλλάς

Μικρὰ Καλλιτέχνις

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 34

409. Διονύσιος (δύο, νησί, δεξ) — 410.

Ράσον πρᾶσον. — 411. Τάφρος-ἄφρος. —

412. Ἡ φωτιά.

413. Σ Ν Ν Σ Σ

Ο Ο Ο Ο Ο

Σ Δ Λ Δ Ρ

Η Ω Ο Η Η Α Ο Α Α

Ν Ρ Μ Ρ Φ

Ο Ο Ο Ν

Σ Σ Σ Η

414-418. Διὰ τοῦ Θ: **Θρόνος, θόλος,**

θῶς, θαύμα, θῦμα. — 419. ΚΡΟΝΟΣ

(Κ-όπος. Ρ-αφή, Ὁ-πιον, Ν-όσος, Ὀ-

μηρος, Σ-ῶν). — 420. ΤΩΡΑ ΣΤΑ ΓΕ-

ΡΑΜΑΤΑ ΜΑΘΕ ΓΕΡΟ ΓΡΑΜΜΑ-

ΤΑ (ΤΩβίτ, ΡΑμᾶ, ΣΤΑγών, ΓΕλων,

ΡΑνίς, ΜΑνη, ΤΑρας, ΜΑζα, ΘΕσπας,

ΓΕλα, ΡΟλα, ΓΡΑΜμή, ΜΑγος, ΤΑ-

λας). — 421. ΑΜΦΙΤΡΙΤΗ - ΜΕΛΕΑ-

ΓΡΟΣ (ΡΑΜᾶ, ΣΕΜΕλη, ΤυΦΔίς, Ἀ-

μΙΕΝη, ΚαΤΑνη, ΠύΡΓος, ὈσίΡις,

ΚασΤΟρία, ΚρΗΣσα). — 422. **Νενίκη-**

κὰς με, Ναζωραῖε! (ν ἐν ικ ηκ, ας μ'

ἐν, Ἀζόρ, ἐ, ἐ!)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΘ' — 537]

Κεφαλλονιπούλα, βιάστηκες νὰ στεί-
λῃς τὰς ἀοκήσεις μὴ σὲ ξεπεράσῃ ὁ
Δωδωναῖος.

[ΔΘ' — 538]

Τὰ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ εὐχονται στὸν Γελα-
στον Ἀντιπλοίαρχον καὶ Λευκὴν
Καμέλιαν χρόνια πολλά, εὐτυχισμένα.

[ΔΘ' — 539]

Ἰσοψηφία συνεχίζεται μὲ δυό. Ὅλοι μὲ
μιὰ καρδιά γιὰ τὸν νικητὴ.

Εὐθύμη Συντροφιά

[ΔΘ' — 540]

Ναπολιτάνα, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν
εὐχὴν σου.

ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

[ΔΘ' — 541]

Λευκὴ Καμέλια, Γελαστὲ Ἀντι-
πλοίαρχε, καλοὶ μας φίλοι, στὴ γιορ-
τὴ σας στέλνουμε μύριες εὐχάς.

Κόρη τῶν Κυμάτων—Λευκὸς Ἀγγελοῦ

[ΔΘ' — 542]

Εἰςβάλλον στὸ τρίτον ἔτος μου, σὲ δλους
στὲλλω θερμοὺς χαίρετισμούς, συνεχί-
ζοντας ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, καρτῶν
καὶ ἀλληλογραφίας στὴν (ΔΘ—401).

Ὁπαδὸς Ἀμερικανισμοῦ

[ΔΘ' — 543]

Τρικλοποδιές! Ἀπλὴ Ζωή=Κασιγόνη,
Ζακυνθινούλα=Καριατοπούλου, Λευ-
καδιτόπουλο=Κατηφόρης, Τρελλὸς Ἀσρο-
πόρος=Κόγκας.

Δωδωναῖος

[ΔΘ' — 544]

Λευκὴ Καμέλια, χροῖνα πολλά.
Εὐδοκία Ρόδου

[ΔΘ' — 545]

Αἰτίδες, τί γίνεστε; Χαθήκατε; χαίρε-
τισμούς στὴν γραμματεία. Ναυτάκι, μή-
πως Βολιώτης;! Ἀλληλογραφεῖς; Δ]αίς
ἄνω.

Ὁπαδὸς Ἀμερικανισμοῦ

[ΔΘ' — 546]

Σκυριανόπουλο, νὰ τὰ χιλιάσῃς... Ἀν-
ταλλάσσομε τετραδιάκια;; Στείλε μέ-
σον ἐξαδέλφου σου.

Τσάρος

[ΔΘ' — 547]

Αζιαντέ, χάρηκα. Θέλεις τετραδιάκι
μου; Ποιὰ διεύθυνσίς σου;

Ἀττέ Ἰράμ

[ΔΘ' — 548]

Ῥατάσκοποι! «Εὐθύμη Συντροφιά», Σί-
φωνα, Ἰαίς, ὑποστηρίξατε «Πέντα-
θλο»! — Προσοχή! Δεῦξ Ὀμπλιγκαντῶ

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

Σπενσίπου, 51, Ἀθήνα, (1)

[ΔΘ' — 549]

Δωδωναῖε: Εὐχαρίστως. Γράψε. Διεύ-
θυνσις: (ΔΘ—481).

Διαπλασιακὴ Στέγη

[ΔΘ' — 550]

Πρωτοπαλινόντας στὸ μυρωμένο Δια-
πλασκόομο, περιμένω τετραδιάκια
ἀπὸ δλους-ες. Στείλατε πρώτοι. Δ]αίς:
Μαχαράνη, Κωσταντᾶ, 119, Βόλον.

[ΔΘ' — 551]

Δημητράκη ΜΑΣ. Στὴ γιορτούλα σου
δέξου ἀπειρες εὐχὰς ΜΑΣ. — Μερόπη
Λεῶν (καθυστερημένη).

[ΔΘ' — 552]

Αποτυχὼν εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς γνώ-
σεως τοῦ σύμπαντος, ἐπιχειρῶ τὴν κα-
τάκτησιν τοῦ Διαπλασκόομου διὰ τῆς ἀλ-
ληλογραφίας. Γράψατε: Θεοχάρη: Κογιάν-
τζη, μαθητὴν Λυκαίου Ἀρταν.

Δόκτωρ Φάουστ

[ΔΘ' — 553]

Λευκὴ Καμέλια. Γιὰ τὴ γιορτὴ σου τίς
ἀπὸ θερμῆς μας εὐχὰς. — Μιχαὴλ
Στρογγῶφ—Ὁπαδὸς Ἀμερικανισμοῦ
(καθυστερημένη)

[ΔΘ' — 554]

Γαρδένια, σὲ χάσαμε. Τί γίνεσαι; Θερ-
μὴ Πατριώτισσα, περιμένω γράμμα.

ZOZE MOXIKIA

[ΔΘ' — 555]

Παρακαλοῦμε τὰ Διαπλαστούλα τῶν
Χανίων, δσα θάβλεψαν νὰ μᾶς βοηθῇ-
σουν νὰ γιορτάσομε κι' ἐδῶ τὰ ἐξηντά-
χρονα τῆς Διαπλάσεως, νὰ δηλώσουν συμ-
μετοχὴ μέχρι τέλους Νοεμβρίου, γράφοντα
στὴ Δδα Λελέ Φανδρίδου, Ὁδὸν, Χανιά.

Οἱ παλιεὲς Διαπλασοπούλας:
ΜΕΛΟΘΑΝΑΤΗ, ΗΛΕΚΤΡΑ, ΓΒΟΝΝΗ
Καὶ τὸ τωρινὸ ΔΣΠΡΟ ΚΟΥΝΕΛΑΚΙ.

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ κα-
λοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαι-
ρος ἀνακένωσις τῆς συνδρομῆς του